32ste jaar. — Nr 116. Zaterdag 26 September 1885.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 26 SEPTEMBER.

Van alles wat.

Dat was verleden zondag weer eens een hartelijk en goed feest ter gelegenheid der inhuldiging van het vaandel der katholieke maatschappij de *Unie* van Tongeren. Kijkt, dat doet eenen mensch goed aan het hart.

Om 3 uren had aan de statie de ontvangst plaats der vreemde afgezanten der jonge katholieke wacht uit de voornaamste steden van het land. Daar waren er uit alle hoeken van België, van Brussel, van Gent, van Antwerpen, van Yperen, van St Nicolaas, van Walcourt, van Waes, van Leuven, van Luik, enz., enz. Men schat ze op twee honderd jongelingen, allen opgeruimd en blijgeestig, allen bezield met dien geest die de bergen oplicht en die het klaarste teeken is der levendigheid die de katholieke denkwijze in België bezielt.

In den prachtigen stoet bemerkte men de muzieksocieteiten der Concordia van Tongeren, van Freeren en van Millen, de Ware Burgersbond, de maatschappij van St Sebastiaan, met hunne vaandels, talrijke vaandels gedragen door afgevaardigden van vreemde katholieke genootschappen. Het nieuw vaandel der *Unie* trok vooral de aandacht.

De stoet heeft zich in volle muziek naar het lokaal der *Unie* en daarna naar de woning van den geachten voorzitter M. Emile Vroonen begeven.

Daar nam M. de burgemeester en volksvertegenwoordiger Meyers het woord en in warme bewoordingen bedankte hij de vreemdelingen die zoo bereidwillig den oproep der *Unie* beantwoord hadden. Verscheidene andere redenaars, waaronder M. de schepen en volksvertegenwoordiger Schaetzen, M. Vanlint voorzitter der jonge katholieke wacht van Leuven, M. Rousseauw voorzitter der jonge katholieke wacht van Gent, M. Colyns van Leuven, M. Batardy van Brussel, M. Em. Vroonen en meer andere namen vervolgens het woord en hunne goede en hartelijke woorden werden beurtelings met geestdriftig handgeklap begroet.

Wat het onthaal bij M. Em. Vroonen geweest is behoeft niet gezegd ; men doet het goed bij M. den voorzitter.

Het concert dat ten 5 uren op het kiosk der groote markt plaats gehad heeft, was waarlijk merkwaardig. De zoo verdienstelijke muziecksocieteit van Millen heeft er een aanzienlijk deel aan genomen. De eenparige toejuichingen der omstaande menigte en der talrijke muziekkenners die de groote markt vervulden, waren wel verdiend.

Om dien geheugelijken dag te sluiten werd 's avonds een prachtig concert gegeven in het lokaal der *Unie*, met illuminatie, bengaalsch licht en vuurwerk.

De vreemdelingen hebben met spijt de oude stad Tongeren verlaten, waar zij zulk gulhartig onthaal genoten en waar van zij lang het aangenaam geheugen zullen behouden.

∴

Wij hebben verscheidene mededeelingen ontvangen over een feit dat verleden zondagavond in onze stad is voorgevallen en gedurende de gansche week het voorwerp geweest is van alle gesprekken.

Verleden zondag dus, op het oogenblik dat het concert van den *Burgersbond* in het lokaal der *Unie* op de groote markt gedaan was, vlogen eensklaps een deel kogels tegen den voorgevel der *Unie*. In een naburig huis drongen verscheidene kogels in eene slaapkamer en het scheelde weinig of eene jufvrouw werd geraakt. Aan den voorgevel van het lokaal der *Unie* verbrijzelde een kogel eene der lantarens die tot de illuminatie gediend hadden.

Het is hier geene kwestie van te zeggen dat dit niet waar is ; iedereen kan dit feit met eigen oogen bestatigen.

Doch, haasten wij ons het te zeggen, wij kunnen niet aannemen dat het eene misdadige hand geweest is die de laffertige aanranding begaan heeft die onze eerlijke bevolking zoo diep bewogen heeft. Voor de eer onzer stad willen wij liever de volgende uitlegging aannemen, hoe onwaarschijnlijk zij ook moge zijn.

De onzijdige Casino, met zijne gewone kleingeestigheid, had een nachtfeest met vuurwerk ingericht juist op hetzelfde uur dat het concert der *Unie* moest plaats hebben. De vuurpijlen waren voorzien van looden kogels van verschillende kalibers die terugvallende uit de lucht de ruiten op de groote markt en de lantarens der *Unie* zijn gaan verbrijzelen.

Laat ons die uitlegging aannemen voor hetgeen zij waard is, zonder zelfs te vragen hoe het komt dat die kogels, die in den Casino weggeschoten werden, juist zijn komen neervallen tegen den voorgevel der *Unie*, zonder ergens anders den minsten schade te veroorzaken. Indien dit waar is, dan weegt de verantwoordelijkheid er van op de inrichters van het vuurwerk op den Casino en de politie zal goed doen die lieden te verwittigen dat zij voortaan hunne vuurpijlen met looden kogels, naar den kant van het veld en niet naar den kant der stad moeten richten.

Maar gaat eens trachten de taal der gezonde rede aan die lieden te doen verstaan.

∴

Den eersten zondag van october zullen in Frankryk de algemeene kiezingen plaats hebben. Alle partijen maken zich ten strijde gereed en van den uitslag der kiezingen hangt wellicht het lot van dat schoon en ongelukkig land af.

Wie zal er zegepralen ? Dat is moeilijk te zeggen. Hopen wij dat Frankryk zijne lange straffen uitgeboeid heeft en dat de Almogende zijne beschermende hand zal uitstrekken om vrede en orde onder de fransche natie te doen herleven.

De toeval heeft ons verleden week te Parys eene kiesvergadering der revolutionnairen in het lokaal der Beurs doen bijwonen. Wat aardig om zien is, dat is dat die mannen onder elkander in eenen heelen hoop partijen verdeeld zijn, die elkander bevechten zoodra zij zich op het kiestooneel ontmoeten.

Daar komt u dat volkje bijeen geloopen op de Beurs. Er waren er die zich noemden *blanquisten*, anderen heeten zich *guesdisten*, *eudisten*, *possibilisten*, *anarchisten*, enz.

Tot hiertoe had men meermaals gezien dat er in de kiesvergaderingen der revolutionnairen met de vnisten op de tafel en ook wel eens met de stokken op den kop geslagen werd. Het was ook wel gebeurd dat er stoelen en banken door de zaal werden geworpen en dat de eene of andere redenaar eene partij rotte aardappelen of gebrade peeren naar het hoofd kreeg. Dezen keer ging het beter : men schoot er met revolvers en carabijnen.

Achter de zoogezegde *corbeille*,... wat men op de Beurs *corbeille* noemt is een ijzeren hekje, waarachter in gewonen tijd de wisselaars de koersen der waarden uitroepen,... achter de *corbeille* dus was eene estrade gemaakt, waarop het bureel moest plaats nemen.

Maar dit wilde een deel der vergadering niet toelaten. Men brak uit in een geschreeuw en een gedrang zoo als er vroeger nooit te zien was. De tafel der dagbladschrijvers werd omgeworpen, en een vijftigtal personen werden gewond. Een vriend van M. Ferry kreeg eenen kogel van eenen revolver door de hand en de meeste omstaanders namen de vlucht hetzij naar buiten, hetzij naar de bovengalerij waar men buiten alle gevaar het schouwspel kon nazien.

Nazien, dat is het ware woord, want van verstaan der redevoeringen daarvan was geen spraak. De reden dat het dit maal nog onstuimiger was dan anders, ligt voor een groot deel hierin dat er geene stoelen of banken waren en dat het publiek moest rechtstaan. Vandaar eene groote bewegelijkheid.

Wie zulk spektakel eens bijgewoond heeft die vergeet het van zijn leven niet. Laat ons hopen dat God het ongelukkige Frankryk zal verlossen.

∴

't Is nu een vol jaar dat de nieuwe schoolwet in werking is, en nog zijn er liberale gemeentebesturen die er geen enkel artikel hebben van uitgevoerd. De katholieken kunnen niet bekomen wat elders aan liberalen, zonder dat deze het vragen, wordt toegestaan. Daaruit blijkt nogmaals welke de eerlijkste partij is hier te lande. De genzerij steunt niet meer dan op bedrog en vrijheidkrenking. Dat zal haar arm zielke meer nadeel dan voordeel bijbrengen. De burgers wegen en wikken en zullen de eerlijke politiek der Katholieken boven de dweepzuchtige dwarsdrijverij der Genzen verkiezen.

∴

Nederland is zijne *onzijdige* schoolwet moe. Men is van zin daar nu ook te bepalen dat alleen in de gemeenten, waar geen voldoende onderwijs bestaat, de Staat in die behoefte zal voorzien. Het zijn dus drooge takken al de uitvindsels der Logie !

∴

Het gaat er tegenwoordig in de officieele schoolmeesters-wereld ! Op eenige dagen tijd, zijn er drie als goddeloozen gestorven en « burgerlijk » begraven. En aan zulke mannen wordt een groot deel van de Katholieke jeugd der groote steden toevertrouwd ! Zot en dwaas zijn ze die hunne kinderen bij zulke mannen laten bederven.

∴

Aan het graf van eenen schoolmeester als vrijdenker gestorven, dierf een onderwijzer de volgende ketterij uitkramen : God beteekent enkel de *hoogste gerechtigheid*, meer niet ! Zoodus, de Genzen bestijden God en spotten met hem, dus.... zijn zij *tegen* de *rechtveerdigheid*, *tegen* de *eerlijkheid* volgens hunne eigene verklaring. Het woord God kunnen zij niet zien of hooren, of zij zijn zoo kwaad als gestampte duivels !

∴

De *Réforme* is buiten zichzelven van verontwaardiging. Verbeeldt u dat, op den *Boulevard du Regent*, terwijl de lijkstoet van den heer Bouvier voorbijging, twee broeders die zich op het gaanpad bevonden en niemand veroutrus itten *hunnen hoed op het hoofd hielden !*

Volgens de *Réforme* werd er herhaaldelijk geroepen : *Hoeden af ! A bas la Calotte !* en gingen de broeders weg, achtervolgd door het gejouw der verontwaardigde menigte.

Wat schandaal, niet waar ? Die broeders hadden den hoed moeten afnemen voor eene betoogang welke eene beleediging is voor hunnen godsdienst !

Welhoe ! Gij vrijdenkers veroorlooft u met den hoed op het hoofd en de sigaar in den mond in onze kerken te wandelen ; op den doortocht der processien staat gij luidop, en met gedekten hoofde, den spot te drijven met den eerbied der menigte voor het Allerheiligste ; de begrafenissen zoowel de burgerlijke als de godsdienstige, woont gij bij met dezelfde houding alsof gij in eenen stal tusschen de paarden wandeldet en gij zoudt aan de katholieken eerbied willen afdwingen, voor uwe goddelooze mommerijen !

Indien men u, op den doortocht eener katholieke begraving of processie « hoeden af » toeriep gij zoudt er eene uitdaging in zien en eene reden om onlusten te verwekken, en nu pleegt gij tegenover de katholieken hetgeen gij, indien zij het doen moesten, met den naam van onverdraagzaamheid en fanatisme zoudt bestempelen.

De broeders die uwen burgerlijken stoet niet gegroet hebben, deden wel, en hebben daarbij maar gehandeld gelijk de duizend andere onvermoeiden, die den stoet met gedekten hoofde zijn voorbijgaan. Zoo spreekt het *Fondsenblad* en het heeft groot gelijk.

Wereldtentoonstelling van Antwerpen.

Onder de vreemde landen, die op de tentoonstelling vertegenwoordigd zijn, bekleedt Frankrijk onbetwistbaar de eerste plaats. Zijn gouvernement heeft de zaak in volleen ernst opgevat : het heeft er de leiding van op zich genomen, eene ruime geldelijke toelage toegestaan en zelf het goede voorbeeld gegeven door zijne inzendingen van werken der nationale gestichten en voortbrengselen zijner colonien. Dit alles heeft ten gevolge, dat de fransche nijverheid hier veel vollediger optreedt dan eenige andere, de belgische uitgezonderd. Terwijl men in andere afdeelingen enkel te zien krijgt wat het oog kan lokken en streelen, vindt men in deze het nuttige nevens het aangenaame, de kleine nijverheid nevens de groote, de provinciesteden nevens de hoofdstad.

In het oog springend is, dat voor vele bedrijven Frankryk nog immer den toon geeft. Dit is het geval met de artikelen van weelde, die noodzakelijk in eene tentoonstelling eene aanzienlijke plaats innemen. Tapijten, porseleinen, bronzen, juwelen, prachtmeubelen, maakt men, wel is waar, zoo wat overal, maar waar men niet de ouden nabootst, gaat men voor al deze artikelen den franschen smaak te rade. In zake van toilet, wij behoeven het niet te herinneren, heerschen de Franschen oppermachtig.

Het dient echter opgemerkt, dat, indien hunne plaats nog immer groot blijft in de beschaafde wereld, de mededingers aan alle zijden op veelerlei gebied opdagen. In de hedendaagsche wereld heeft de navolging der oude kunstnijverheid, inzonderheid uit den tijd der renaissance, eene groote plaats ingenomen. Op dit gebied is Frankryk verre achteruit gebleven tegen Duitschland, Oostenryk en Italie. Het komt, omdat in deze laatste landen de studie der kunstgeschiedenis vlijtiger en algemeener wordt beoefend dan in Frankryk. Een drietal der meest beroemde nijverheids-inrichtingen van Frankryk hebben eenen historischen naam en zetten de overleveringen van vroegere eeuwen voort. Zij volgen hunne voorgangers niet slaafsch na maar zoeken steeds naar nieuwe of gewijzigde vormen. Wij bedoelen, zooals men reeds geraden heeft, de staatsfabrieken van Sèvres, van de Gobelins en van Beauvais. Tegen den wand hangen tapijten der Gobelins en van Beauvais, langs den muur staat in kassen, op tafels of op voetstukken porselein van Sèvres uitgestald. Wie het keurigste dat wellicht op den aardbodem door menschenhanden wordt gemaakt wil zien, kome hier en zette zich neer op de mollige sofas, die, rond jardinières met kostelijke planten geschaard, het middendeel der zaal innemen.

Wat rijkdom van kleuren, wat kieschheid van teekening, in al de versieringen van die vazen en schotels, welke smaakvolle lijnen vertoonen die groote en kleine potten ! Nu eens zijn het vaasjes in den trant der 18e eeuw, de eeuw der verleidelijke en verheidlare markezinnen en der adellijke herderinnen. Dan schittert u op den rand van eene schotel, zuiver en sober van vorm, het statigere *bleu royal* tegen, doorademd met gulden bloemen en krullen. Of wat stukken van grootere almeting laten hunne aanspraak op hooger kunstwaarde gelden, offeren niet aan de keurigheid der bijzonderheden en trachten het oog niet te lokken door de bontheid der kleuring, of eindelijk het zachte witte biscuit dwingt u de maagdelijke reinheid der vormen van vazen en beelden en de fijnheid der grondstof te bewonderen.

De Gobelins pakken uit met een groot tapijtwerk naar Ingres bekende *Apothéose van Homerus*. Beauvais heeft in deze zaal een paar bloemen en plantenphantazieën, bekoorlijk om te stelen. Een viertal landschappen uit de Gobelins zijn beter gelukt dan het stroeve heldenstuk van Ingres.

Beide staatsinrichtingen hebben mededingers in hun vak, en ernstige mededingers nog wel.

Hamot & Cie stellen tapijten ten toon, geweven naar de teekeningen der meesters van de 18e eeuw.

Braquinié, de groote tapijtwever van Aubusson, die ook eene fabriek te Mechelen bezit, levert meer nabootsingen van oude meesters, hoofdzakelijk uit de Vlaamsche en Hollandsche school. Een groot stuk, Karel I van Engeland, naar Van Dyck's meesterwerk uit den *Louvre*, een portret van Rubens, werken naar A. van Ostade en andere meesters vinden wij bij hem.

Dit zijn de groote heeren in het vak : zij tronen beiden aan den ingang der fransche afdeeling in de middengaanderij. In nevengaanderijen vinden wij andere merkwaardige broedenaars derzelfde kunstnijverheid.

Mad. Lerondiez, van Lyon, borduurt oude zijden gordijnen met de hand. Dit werk is echt koninklijk en van het prachtigste dat men zien kan.

De mededingers van Sèvres ontbreken evenmin. Aan de rechterzijde der middengaanderij staan zij nevens elkander geschaard. De heeren Havéland van Limoges en Guérin van dezelfde stad houden den goeden naam, van de vaderstad der oude smaltwerkers op.

Frankryk is het land der wijngaarden, het land der wijnen en in de eerste plaats van den opbarrelenden feestdrank bij uitmuntendheid, de champagne ! Champagne is eene oude provincie van Frankryk, die tegenwoordig de departementen van de Aube, de Haute-Marne, de Ardennen en een deel van diegenen van Yonne, Aisne en Seine-et-Marne uitmaakt.

De oprechte champagnewijn wordt genoogst in het deel van het departement der Marne, in de nabijheid van Epernay en Reims.

Geen wonder dat in eene wereldtentoonstelling, waar Frankryk zoo heerlijk vertegenwoordigd is, ook de champagnewijn zijne eereplaats heeft. Noemen wij slechts de uitstalling van de « Compagnie des Grands vins de Champagne, » bond der wijngaarden-eigenaars, gesticht in 1858, onder de firma E. Mercier & Cie, te Epernay (Marne). Dit belangrijk huis heeft zijn hoofdgesticht in de ruime afbankeijkheden van het gesticht van Pekin, te Epernay. Het is het voornaamste gesticht van heel de streek en uitstekend gelegen aan den voet van den voornaamsten heuvel der Marne, in 't center zelf der voornaamste wijngaarden.

De compagnie bezit ontzaglijke kelders, die als de aanzienlijkste en de beste van heel de streek bekend staan. De kelders strekken zich uit over eene oppervlakte van meer dan 20 hectaren en de reizigers die ze bezoeken, staan verbaasd over de groote hoeveelheden wijn in vaten en flesschen die men er aantreft. Er zijn talrijke werkhuizen voor de toebereiding van den schuimenden drank. Dagelijks worden er 80,000 flesschen met champagnewijn gevuld. Men bewondert er, onder anderen, drie ontzaglijke groote vaten vol reservewijn van de beste jaren. Zij houden ieder een half millioen flesschen wijn in. In 1878 werd er op de wereldtentoonstelling van Parys de gouden medalie aan toegekend. Een heel leger werklieden — wijngaardeniers, altrekkers, kuipers, enz. — werkt in de gestichten van E. Mercier & Cie. Het huis heeft vertegenwoordigers te Parys, New-York, Londen, Hamburg, Brussel en in al de voornaamste steden. In al de deelen der wereld wordt de champagne Mercier gedronken : carte noire, carte blanche, carte d'or, splendid : champagne, al die soorten onderscheiden zich door hare fijnheid van smaak en frischheid.

Geheel in het begin der hoofdgaanderij door de fransche afdeeling ingenomen, rijst op een hoog voetstuk het bronzen ruiterbeeld van Kleber

---

DE BELOFTE

AAN EEN STERFBED.

Met een bedenkelijk hoofdschudden, dat het ergste scheen te voorspellen, had de doctor het duister vertrek verlaten waar Philip de Zwaan's echtgenoote doodelijk ziek lag, en man en vrouw zagen de vallei van de schaduwe des doods voor zich. Tot het laatste oogenblik met hoop vervuld, die, hetzij rijzende of dalende, hen echter nooit verlaten had, viel des doctors waarschuwing inderdaad loodzwaar op hun hart ; en de folteringen van 't scheiden overvielen hen met overijlde en onverwachte bitterheid.

— Ik had nog zoo gaarne wat langer geleefd, zei de zieke, toen hare tranen een oogenblik ophielden, en voor die lieve kinderen willen zorgen die nu zoo spoedig zonder moeder zullen zijn ; doch Philip, dit moet ge mij beloven, 't is de bede eener stervende, vertrouw ze niet aan de zorg eener moeder die de hunne niet is ; deze zijn altijd hardvochtig. Beloof mij, ter wille mijner nagedachtenis, dierbare Philip, en ter wille uwer kinderen, niet te zullen hertrouwen.

Philip sprak niet, hij voelde de drukkende voorwaarden die aan eene dergelijke belofte verbonden waren. Hoe innig hij zijne vrouw ook liefhad, en hij minde haar teederlijk, zag hij in wat zijne vrouw niet giste, dat hij, door afstand te doen van zijn vrijen wil om te handelen, zichzelven een levenslangen last en verdriet berokkende.

Doch zijne vrouw herhaalde haar verzoek, en terwijl zij hem onder eenen vloed van tranen hartstochtelijk ombelsde, bezwoer ze hem de bede niet te weigeren van eene die aan den rand van 't graf stond. Met die donkere smeekende gebroken oogen op hem gevestigd, kon hij de bede niet afslaan : hij beloofde. Ja, zij verzocht hem zelfs te zweren dat hij hare nagedachtenis getrouw zou blijven, en nimmer een tweede vrouw huwen zou ; en Philip zwoer plechtig, want zijn weerzin werd door eene omstandigheid overwonnen die het bijna wreed scheen tegen te staan.

De pleegster, die Philip's echtgenoote oppaste, was eene vrouw van een bijzonder karakter, strikt eerlijk, doch dweepziek in hare begrippen omtrent plicht, en een krachtigen wil. Zij was eene oude dienstbode, had jaren lang in de familie van mevrouw de Zwaan's vader gediend, en was gekozen om de jonge vrouw bij haar huwelijk te vergezellen. Zij was bijzonder aan hare meesteresse gehecht, in wier vertrouwen en gunsten zij hoog stond aangeschreven, en toen het bekend werd dat mevrouw hare ziekte niet te boven zou komen, scheen hare smart hevig en diep. Gedurende den dag, die op het hierboven beschreven tooneel volgde, trad Philip stil in 't vertrek zijner zieke vrouw binnen, en zag de oppaster, over de arme kranke gebogen, uit hare handen een brief aannemen, vergezeld met eene gelluisterde inlichting.

Zijn binnentreden scheen haar eenigzins te storen ; doch zijn hart was te bedrukt om op iets anders acht te slaan dan op 't bleeke gelaat dat opmerkzaam van haar kussen naar hem opzag.

't Was een ongeluksdag, want voor die verstrekken was, stierf zijne jonge vrouw in zijne armen.

Gedurende de maanden van treurige eenzaamheid die op zijn verlies volgden, kwam hem de omstandigheid der belofte die hij gedaan had, niet eenmaal voor den geest. De groote smart verdrong elke minder gewichtige levensvraag. Zijn verlies was onherstelbaar, zijn verdriet ontroostbaar ; en met zijn hart tegen alle troost bestand, gelijk hij dacht en hoopte, vervolgde hij zijn vreugdeloos levenspad. Doch de invloed, dien de natuur in onzen tegenspoed op ons uitoefent, is, alhoewel langzaam en stil in zijne werking, ten slotte onweerstaanbaar. Daarbij voortdurend over zijn verlies treurde, werd Philip's smart minder treffend. Zijne kinderen werden hem meer en meer dierbaar, en schenen in grootere mate dan hij zulks mogelijk had geacht, de plaats zijner overledene vrouw in te nemen. Allengskens werd hunne vrolijkheid minder kwetsend voor zijn oor. Ook waren er tijden, dat de toestand zijns geestes den natuurlijken toon herkreeg ; tusschenpoozen van vergetelheid van het verledene en hoop voor de toekomst. De kinderen vonden in de oude dienstbode eene goede, doch strenge voedstermoeder ; en zijne huishouding werd goed en ordelijk beheerd, al was ze niet meer die levendige en volkomene welke hij gekend had, voor de onverijdelijke dood zijn geluk daarmit ontnomen had.

Zoo leefde Philip in zijn verdriet, en vond na eene poos, in zijne kinderen, zijne betrekkingen en zijne boeken, tevredenheid en rust.

Met zijn vak als bouwmeester, hield hij zich voortdurend en met goed gevolg bezig ; hij hield van zijne kunst wijl hij er in uitmuntte en de arbeid het gevoel van smart en verlies verstompte. Een rijke fabrikant had hem het bouwen van eenige uitgebreide werklokalen, en later van een woonhuis opgedragen, en bij de voltooiing van het laatste, richtte de eigenaar, ter viering van de heugelijke gebeurtenis eene vrolijke partij aan.

De bouwmeester kreeg ter bijwoning van deze feestelijke bijeenkomst eene vriendelijke uitnoodiging. Philip was het met zichzelven niet eens of hij aannemen zou of niet, doch ten slotte besloot hij te gaan. Zijne vrouw was nu twee jaar dood, en gedurende dien tijd had hij zich van alle gezellig verkeer onthouden. In zijne gelukkige dagen had hij volstrekt niet afgezonderd geleefd, want juist door zijn vrolijken, levendigen aard was hij de gunsteling van zoo menigen kring geworden ; en nu begon zich 't natuurlijk verlangen om zich weder eens onder menschen te bewegen, van lieverlede van hem meester te maken. Zijne beloofte die hem nu en dan eens was voorgededen geest gekomen, had hem tot heden verlegenheid noch last veroorzaakt. 't Was geene vrees van dien kant welke op zijne leefwijze tot heden invloed had uitgeoefend ; en hij dacht in 't geheel niet aan die omstandigheid, toen hij ten slotte toestemde om de afzondering te verbreken die hem bijna eene tweede natuur geworden was. Eenmaal onder 't dak van zijn gullen gastheer, verkreeg Philip's gemoed weldra eene tint van levenslust en vrolijkheid die hij dat feest paste. Die opgeruimdheid was inderdaad zijn meest natuurlijken toestand, en ongetwijfeld deed de langdurige afzondering elken aangenamen indruk nog levendiger geworden. We hebben gezegd dat hij bij uitnemendheid de persoon was om in zulk gezelschap te schitteren ; en bij deze gelegenheid scheen hij zijne oude toovermacht geheel te herkrijgen. Ware die partij met voordacht en behendigheid aangericht dat geen 't geval niet was) omwederom in den krieg der wereld te lokken, het plan hadde moeielijk met meer overleg kunnen worden uitgevoerd. De lichten, de muziek, de wijn, de conversatie en pikante gesprekken, de lieve en gelukkige gezichten rondom hem, maakten een geheel uit, waaraan een karakter als het zijne niet lang weerstand kon bieden. En toen Philip naar zijne somtere woning terugkeerde, scheen des levens schaduw minder zwaar, en 't leven zelf beminneswaardiger dan te voren ; want we bezien 't leven door het kleurend midden onzer inwendige gevoelens, en voor dezen staat de omgang met menschen aan zonneschijn gelijk. Doch bestond er buitendien geene bijzondere reden voor dezen ommekeer in Philip's gemoed ? Hij had licht kunnen antwoorden dat er geen andere bestond, doch men fluisterde hier en daar dat glanstrijke blikken zich op hem gevestigd en hem betooverd hadden. 't Is mogelijk ! En dat een vrouwenblik ? Ja, doch, 't was de blik van Anna Westwoud, en Anna was een zeer beminnelijk meisje.

Zij was het nichtje en de kweekelinge van mijnheer Westwoud hun gastheer, en naar men zeide, ook zijne erfgename. Philip bewonderde hare schoonheid en voelde zich door hare voorkeur wellicht iet wat gestreeld. Doch hij het zich niet meeslepen door het eerste het beste lieve kopje dat hij op zijn weg ontmoette. In 't geheel niet.

Doch een paar dagen daarna had of verzon hij eene boodschap naar des gastheers huis ; dat zou hem de gelegenheid aanbieden om te ondervinden of hij de schoonheid en hoffelijkheid der jonge dame bij zijn eerste bezoek niet te hoog geschat had ; want dit was eene zaak die hem veel belang had ; want dit was eene zaak die hem veel belang had ; want dit was eene zaak die hem veel belang dame uitviel. Hierop herhaalde hij meermalen zijne bezoeken en allengskens verdwenen van zijn hart en van den huiselijken haard de donkere schaduwen die er op gevallen waren toen zijne dierbare vrouw stierf.

(Wordt vervolgd.)